

Suport als cristians de Terra Santa

► Mons. Joan-Enric participa de l'11 al 16 de gener en la visita que la Coordinadora de Conferències Episcopals fa a Terra Santa en suport als cristians que hi viuen. L'Arquebisbe hi va en representació de la Conferència Episcopal Espanyola. Es visitaran els indrets on en els darrers anys es viuen aconeteix-

ments dramàtics: el conflicte a Gaza i el sud d'Israel i la guerra civil a Síria i s'hi faran trobades amb famílies i col·lectius per conèixer la situació.

GLOSSA

Educació des de tots els àmbits

En la reunió d'un consell parroquial, se suscita la conve- niència o no de promoure una activitat setmanal de lleure que comple- menti la formació catequètica que ja s'ofereix. Els temes a abor- dar entorn la qüestió són diversos i quasi tots cabdals. En destaca un que és previ als altres: és convenient constituir aquest espai educatiu en el lleure? De l'educació, fora de l'àmbit familiar, no se n'ocupa l'escola?

En la societat actual, l'educació no és només patrimoni de l'escola. L'educació, quan és integral i abasta la totalitat de la persona com a tal, suposa la configuració d'uns cri- teris, d'uns hàbits, d'unes formes de relació i convivència, d'una mane- ra de moure's, d'estar en el món... i de donar resposta als seus qüestio- naments. Ben segur que tots estem d'acord que això afecta el conjunt de la vida. Com n'estaríem, d'errats, si oblidéssim que el temps no dedi- cat a la instrucció acadèmica tam- bé és un moment educatiu impor- tant. Un temps que —entre tots— possibilita la creativitat, la participa- ció, el servei..., que esdevingui un temps actiu de formació humana i també cristiana.

El compromís educatiu amb els infants i joves es caracteritza per un sentit de mesura, de treball i d'esperança. Un sentit de mesura perquè en l'acció educativa es veu, cada ve- gada més clarament, que avançar

en aquest terreny no és sinònim de gestos espectaculars o de grans de- claracions. L'educació no és el resul- tat d'un moment brillant, sinó un pro- cés amb el qual anar descobrint quin és el paper a desenvolupar en cada etapa.

Un sentit de treball, com és obvi i evident, perquè la història no és només dels herois, sinó també de la tasca amagada i constant de les persones i grups que creuen en el que fan i en el seu sentit, més en- llà del missatge dels èxits escadus- sers o dels fracassos.

I un sentit d'esperança, malgrat tot, perquè en la tasca adreçada i compartida amb infants i joves, mal- grat les dificultats, sempre es poden descobrir avenços, progressos, crei- xements que permeten albirar que allà, enmig de les dificultats, hi creix quelcom nou —amb tota la fragili- tat— i cal saber entrellucar-hi la pre- sència de Déu. Les comunitats cris- tianes poden mantenir i eixamplar amb il·lusió aquest esperit de mesu- ra, de treball i d'esperança. Poden oferir en les activitats d'educació en el lleure, integrades en el projecte comunitari, un espai educatiu que complementi l'educació en els marcs familiar, escolar, esportiu... «Fills meus, conserveu en pau l'educació que heu rebut. Saviesa amagada i tresor enterrat, de què serveixen?» (Sir 41,14).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La fraternitat, fonament i camí per a la pau

Quin és el Missatge per al nou any del Papa Francesc? El seu mis- satge per la Pau destaca enguany que la vida plena té un element essencial, **la fraternitat**: veure els altres no com a enemics o con- trincants, sinó com a germans als quals cal acollir i estimar. I des de la fra- ternitat construir una societat justa i una pau estable i duradora.

Tots estem cridats a construir una comunitat formada per germans que s'acullen recíprocament i es preocupen els uns dels altres. El Papa denuncià des de l'illa de Lampedusa, lloc de dolor i de mort, on arriben emigrants i fugitius de les opressions del món d'avui, que hem **globalit- zat la indiferència**, i ens hem ha- bituat al sofriment dels altres,

tancant-nos en nosaltres matei- xos. Les nombroses situacions de desigualtat, pobresa i injus- tícia que hi ha en el nostre món revelen no només una profunda falta de fraternitat, sinó la man- cança, i a vegades l'absència, d'una **cultura de la solidaritat**. L'individualisme, l'egocentrisme

i el consumisme materialista debiliten els llaços socials i fomenten una mentalitat del «descartar» que porta a l'abandonament dels més febles, dels qui són considerats inútils, siguin vells, nens no nascuts, malalts, per- sones dependents... No volem veure les injustícies i ens fabriquem teo- ries i ideologies que justifiquin els nostres egoismes més negatius. En el nou any que estrenem, fem lloc per a aquesta vocació a la fraternitat i a la preocupació pels germans. Estem fets per a la reciprocitat, per a la comu- nió i per al do, creats amb una dignitat inalienable, que tots hem de res- pectar i promoure.

Immersos com estem encara en una crisi econòmica de grans propor- cions, també descobrim que la fraternitat és la premissa per vèncer la pobresa. Aniria bé redescobrir la fraternitat en l'economia. El fet que les crisis econòmiques se succeeixin una darrere l'altra, hauria de portar a les oportunes revisions dels models de desenvolupament econòmic i a un canvi en els estils de vida. Un canvi que reclama cessions, renúncies, perdre perquè el conjunt guanyi, aportar amb justesa al bé comú perquè pugui ser redistribuït amb justícia. També deu ser cert que la crisi actual, amb greus conseqüències per a la vida de les persones, pot ser una oca- sió propícia per a recuperar les virtuts de la prudència, de la templança, de la justícia i de la fortalesa. Aquestes virtuts ens poden ajudar a supe- rar els moments difícils i redescobrir els vincles fraterns que ens uneixen els uns als altres. Es necessita una conversió dels cors que permeti a ca- dascú reconèixer en l'altre un germà que m'interpel·la i que haig d'acollir amb totes les conseqüències.

Finalment la fraternitat genera pau social, crea equilibri entre llibertat i justícia, entre responsabilitat personal i solidaritat, entre el bé dels indi- vidus i el bé comú. I una comunitat política ha d'afavorir tot això amb trans- parència i responsabilitat. El necessari realisme de la política i de l'eco- nomia no pot reduir-se a un tecnicisme privat d'ideals, ignorant la dimensió transcendent de la persona humana. Quan falta aquesta obertura a Déu i a les seves lleis morals, quan pretenem dir nosaltres el que està bé i el que està malament, tota activitat humana es torna més pobra i les per- sones queden reduïdes a objectes d'explotació. La política i l'economia necessiten estructurar-se sobre la base d'un autèntic esperit de caritat fra- terna i així podran ser instruments eficaços de desenvolupament humà integral i de pau social duradora.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

JAVIER VITORIA

Justícia i fe

El prevere i teòleg basc Javier Vitoria, membre de Cristianisme i Justícia (CiJ), ha presentat, tot coincidint amb els 30 anys d'aquest centre d'estudis, el llibre *Una teologia agenollada i indignada*. El text recull els principis bàsics de la teologia de CiJ, que treballa per connectar l'anhel de justícia present a l'Evangeli de Jesús amb la realitat social i eclesial del nostre temps.

Per què justícia i fe han d'anar de la mà?

Gràcies a la irrupció de Déu en la història humana, per mitjà de Jesús i del seu Esperit, un altre món —de fraternitat, llibertat i igualtat per a tothom, i de comunió amb la natura— és possible. No obstant això, la injustícia imperant en el nostre món qüestiona frontalment aquesta fe. La gran pregunta plantejada per tant patiment acumulat en la història és: On és Déu? Servir aquesta fe passa necessàriament pel servei a la justícia interhumana com a forma inexcusable de servei o correspondència al Déu amic de la Vida i defensor dels pobres.

Què transmet el llibre?

Una sistematització de la teologia que el Centre ha anat produint a través de les seves publicacions. La perspectiva des de la qual he elaborat la síntesi ha estat lògicament el binomi fe i justícia. El resultat del treball de CiJ em sembla molt valuós per al present i el futur de la missió evangelitzadora de l'Església.

A qui el dirigeix?

Als interessats a fonamentar el seu compromís amb la justícia des de la fe cristiana. I també a molts homes i dones no creients compromesos en les lluites en favor d'un Nou Ordre Internacional i oberts al potencial il·luminador i regenerador de la tradició religiosa de Jesús de Natzaret.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

El baptisme al Jordà i la Pasqua

Només des de la creu i la resurrecció es pot entendre del tot el sentit del baptisme de Jesús al riu Jordà. En baixar dins l'aigua, els qui reben el baptisme confessen llurs pecats i desitgen desfer-se del pes d'una depravació pecaminosa. Què hi fa Jesús aquí?

Lluc, que en tot el seu Evangeli posa una atenció especial en la pregària de Jesús i tot sovint el presenta en estat d'oració —conversant amb el Pare—, diu que Jesús va rebre el baptisme «mentre pregava» (3, 21). Des de la creu i la resurrecció, els cristians ho van veure clar: Jesús, en el seu baptisme, havia carregat el pes del pecat de tota la humanitat sobre les seves espatlles i l'havia sepultat en el Jordà.

La seva actuació pública comença amb aquest posar-se al lloc dels pecadors. La comença amb una anticipació de la creu. En certa manera, ell és el Jonàs veritable que deia als mariners: «Tireu-me al mar, i el mar es calmarà» (*Jo* 1,12). Tot el sentit del baptisme de Jesús, el carregar-se amb el feix de «tota justícia», es revela en la creu: el baptisme és l'acceptació de la mort pels pecats de la humanitat; i la veu del cel que se sent: «Tu ets el meu Fill estimat», és una referència anticipada de la resurrecció. Així s'entén més que quan Jesús emprà la paraula *baptisme* es refereix a la seva mort (*Mc* 10,38; *Lc* 12,50).

Només a partir d'aquí es pot entendre el baptisme cristià. D'aquesta manera, el baptisme d'aigua de Joan va quedar ple del baptisme de mort i vida de Jesús.

Joseph Ratzinger - Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Dejar pasar el viento y la tormenta

«**H**ay que decirle al llanto que se pare. / Que la tarde se ha cuajado de lágrimas. / Que el viento huracanado no puede contra las penas.»

Todos deberíamos aprender a comportarnos como lo hacen los árboles al ser azotados por el viento o la tempestad, que los mueve y tortura. Pero el viento siempre *passa* por entre las ramas y las hojas del árbol, aunque desprenda algunas. Es su técnica de siglos: Dejar *passar* el viento y la tormenta.

El poeta Iglesias escribe sobre «un ciprés de mi jardín, hijo del ciprés del Monasterio de Silos». «Joven ciprés, ligero y caprichoso, / que en maceta viniste aureolado / y algo más de la cuenta contemplado, / por ser hijo de papá noble y famoso /... Crecías lateral y perezoso. / Lo horizontal, por fácil te atraía. / Tu empeño, a las estrellas; prefería / mariposas, gorjeos y colores. / Pero vuelves en ti, y te verticalizas. / Ahora asciendes flechado y eternizas, / llevándolos contigo, tus amores.»

El sacerdote, periodista i amic Martín Descalzo, con el que estuve durante el Vaticano II en Roma, compartiendo mesa y residencia, escribió, estando enfermo y atado a la máquina de la diálisis:

—«Puedo reír... cosido por tus lanzas. / Puedo ver... en la oscura noche oscura. / Llego, dolor... a donde tú no alcanzas.»

Siempre he admirado a Beethoven. Nadie ha superado sus sinfonías. Sufrió mucho. No obstante su lema fue: «Alegría en el sufrimiento.»

J.M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La Sagrada Família és una icona

La Sagrada Família és més que una església cristiana. És un espai on es pot gairebé *tocar* la proximitat del cel a la terra, de Déu a la humanitat. Les formes plàstiques construeixen un espai divers i pertorbador en el qual l'esperit reposa i alhora està alerta.

La mística ha estat convertida en forma i, per tant, la forma obre finestres cap al món diví, exactament com ho fan les icones. La Sagrada Família és una icona de tres dimensions. Cal que els qui la visiten puguin viure'n la dimensió interior, la que Gaudí va exterioritzar.

L'Església catòlica, de la qual Gaudí era fill, és la responsable de dur a terme les finalitats espirituals per a les quals el temple fou pensat i dissenyat. Joan Maragall, el poeta que va captar el caràcter profètic d'aquella construcció que despuntava entre els camps de la plana barcelonina, escrigué: «Al redós d'aquelles pedres ja miraculoses, s'hi congria un món nou: el món de la pau». La Sagrada Família és cridada a ser l'expressió d'un somni de pau, un camí que mena la humanitat al Déu de la pau que escampa el seu Esperit per tota la terra.

Jordi Bonet/Armand Puig

(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 13. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [1Sa 1,1-8 / Sl 115 / Mc 1,14-20]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església; sant Gumer-sind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.
- 14. ■ Dimarts** [1Sa 1,9-20 / Sl: 1Sa 2,1.4-5.6-7.8 / Mc 1,21-28]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina.
- 15. ■ Dimecres** [1Sa 3,1-10.19-20 / Sl 39 / Mc 1, 29-39]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi).
- 16. ■ Dijous** [1Sa 4,1-11 / Sl 43 / Mc 1,40-45]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. i), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.
- 17. □ Divendres** [1Sa 8,4-7.10-22a / Sl 88 / Mc 2,1-12]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca; santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.
- 18. ■ Dissabte** [1Sa 9,1-4.10b.17-19;10,1a / Sl 20 / Mc 2,13-17]. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.
- 19. ■ † Diumenge vinent**, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Is 49,3.5-6 / Sl 39 / 1Co 1,1-3 / Jn 1,29-34]. Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. iii); sants Gumersind, prev., i Servideu, monjo, mrs.

EL BAPTISME DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meva ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers; no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

»Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

▶ Salm responsorial (28)

R. *Que el Senyor beneeixi el seu poble amb el do de la pau.*

Doneu al Senyor fills de Déu, / doneu al Senyor glòria i honor, / honoreu el Senyor, honoreu el seu nom, / adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. R.

La veu del Senyor es fa sentir sobre les aigües, / ve el Senyor sobre les aigües torrencials. / La veu del Senyor és potent, / la veu del Senyor és majestuosa. R.

El Déu majestuós fa esclatar la tempesta / i al seu palau tot canta: Glòria! / El Senyor té el soli en les aigües diluvials, / i seu el Senyor, rei per sempre. R.

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots. Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 3,13-17)

En aquell temps, Jesús, que venia de Galilea, es presentà a Joan, vora el Jordà, perquè el bategés. Joan no el volia admetre al baptisme. Li deia: «Sóc jo el qui necessito que tu em bategis. Com és que tu vénis a mi?» Jesús li respongué: «Accedeix per ara a batejar-me. Convé que complim d'aquesta manera tot el que és bo de fer.»

Llavors hi accedí. Un cop batejat, Jesús sortí de l'aigua a l'instant. Llavors el cel s'obrí i veié que l'Esperit de Déu baixava com un colom i venia cap a ell, i una veu deia des del cel: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 42,1-4.6-7)

Así dice el Señor:

«Mirad a mi siervo, a quien sostengo; mi elegido, a quien prefiero. Sobre él he puesto mi espíritu, para que traiga el derecho a las naciones. No gritará, no clamará, no voceará por las calles. La caña cascada no la quebrará, el pábilo vacilante no lo apagará. Promoverá fielmente el derecho, no vacilará ni se quebrará, hasta implantar el derecho en la tierra, y sus leyes que esperan las islas.

»Yo, el Señor, te he llamado con justicia, te he cogido de la mano, te he formado, y te he hecho alianza de un pueblo, luz de las naciones. Para que abras los ojos de los ciegos, saques a los cautivos de la prisión, y de la mazmorra a los que habitan en las tinieblas.»

▶ Salmo responsorial (28)

R. *El Señor bendice a su pueblo con la paz.*

Hijos de Dios, aclamad al Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / postraos ante el Señor en el atrio sagrado. R.

La voz del Señor sobre las aguas, / el Señor sobre las aguas torrenciales. / La voz del Señor es potente, / la voz del Señor es magnífica. R.

El Dios de la gloria ha tronado. / En su templo un grito unánime: «¡Gloria!» / El Señor se sienta por encima del agua-cero, / el Señor se sienta como rey eterno. R.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 10,34-38)

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Está claro que Dios no hace distinciones; acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea. Envio su palabra a los israelitas, anunciando la paz que traería Jesucristo, el Señor de todos.

Conocéis lo que sucedió en el país de los judíos, cuando Juan predicaba el bautismo, aunque la cosa empezó en Galilea. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 3,13-17)

En aquel tiempo, fue Jesús de Galilea al Jordán y se presentó a Juan para que lo bautizara. Pero Juan intentaba disuadirlo diciéndole: «Soy yo el que necesito que tú me bautices, ¿y tú acudes a mí?» Jesús le contestó: «Déjalo ahora. Está bien que cumplamos así lo que Dios quiere.»

Entonces Juan se lo permitió. Apenas se bautizó Jesús, salió del agua; se abrió el cielo y vio que el Espíritu de Dios bajaba como una paloma y se posaba sobre él. Y vino una voz del cielo que decía: «Este es mi hijo, el amado, mi predilecto.»

El bautismo del Señor. Pintura d'El Greco, Fundació Tavera (Tolèdo)

🗣️ Aquesta imatge parla

COMENTARI

Baptisme de Jesús i justícia del Regne

La versió mateuana del baptisme de Jesús ofereix la resposta de Jesús a la resistència de Joan Baptista a batejar-lo. Són els primers mots de Jesús en l'Evangel·li de Mateu i resulten veritablement paradigmàtics per a tot Mateu. Diu Jesús a Joan: «Convé que complim tota justícia». Tres mots molt significatius. Vegem-ho.

En primer lloc, el verb *complir*, en el sentit de realitzar amb plenitud, portar a la plena realització. És el mateix mot que emprarà Jesús més endavant, en el sermó de la muntanya, en parlar de «realitzar plenament» tota la llei (Mt 5,17). Mentre els deixebles *fan* o també *guarden* els manaments de la llei, Jesús els porta a la seva ple-

na realització. El que només es podia entreveure es fa plenament palès.

El segon mot utilitzat per Jesús és encara més significatiu. És el mot *justícia* que el text que llegim tradueix com «tot el que és bo de fer». Com es justifica aquesta traducció? Diguem d'entrada que el mot justícia és un mot central a Mateu. Apareix fins a set vegades, sempre en textos només mateuans (3,15; 5,6.10.20; 6,1.33; 21,32).

En principi el mot significa una exigència (jurídica) que cal complir. Però, si atenem al contingut en l'Evangel·li de Mateu, no només es refereix a la llei, sinó més aviat al projecte de Déu que Jesús vol realitzar. Es tracta de realitzar plenament tot el que Déu ha planejat per al poble i per a la

humanitat. En el fons, és el projecte del Regne (Mt 6,33).

Ara bé, hi ha un tercer mot en l'expressió de Jesús: es tracta de realitzar plenament *tota* justícia. Per tant, no d'una justícia especial de Jesús sinó de «tot el que és just», «tot el que porta a la implantació del Regne». La justícia no singularitza Jesús sinó que Ell és el primer que la fa realitat. Però no solament en el baptisme, en tots els gestos i les paraules de la seva vida. Per això, la justícia del Regne (6,33) l'haurem de fer tots els seguidors de Jesús, però caldrà discernir-la i esbrinar-la, com Jesús en el baptisme. Tots hem de realitzar la justícia: són les obres del Regne.

Oriol Tuñí, SJ

Recepció de Nadal al Poble Andorrà

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep Episcopal, Mons. Joan-Enric Vives, va oferir el dia 19 de desembre al migdia, al Palau Episcopal, la tradicional recepció de Nadal a les Autoritats i al Poble d'Andorra. A la recepció hi van assistir els representants de les principals institucions públiques del Principat, encapçalats pel Cap del Govern, M. I. Sr. Antoni Martí; el Síndic General, M. I. Sr. Vicenç Mateu i la Subsíndica, M. I. Sra. Mònica Bonell; el President del Tribunal Constitucional, M. I. Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona; el Vicepresident del Tribunal Superior de la Justícia, M. I. Sr. Jaume Sansa; els presidents dels Grups Parlamentaris al Consell General, els Ambaixadors d'Espanya i França, així com el Gabinet ministerial i una àmplia representació dels Comuns de les diferents parròquies, encapçalada pel Cònsol Major de Canillo. També hi van estar presents el Secretari de la Representació Personal del Copríncep Francès, els màxims representants de la Cúria diocesana, regidors de l'Ajuntament de La Seu d'Urgell, i un gran nombre de personalitats de les entitats socials, polítiques i econòmiques andorranes, així com els Ambaixadors residents a Andorra.

Mons. Vives va dir en el seu discurs: Enguany m'agrada que la meua felicitació natalenca al país s'inspiren en el gran valor moral i religiós de la fraternitat. És aquest valor el que també ha triat el nostre nou Papa Francesc, per enviar al món en el seu primer Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau del primer de gener. El nostre nou Papa ha renovat esplèndidament, des de la seva senzillesa i proximitat, la institució del Romà Pontífex, i vol desitjar a tothom una vida plena i feliç. Ell destaca que aquesta vida plena té un element essencial, la fraternitat: veure els altres no com a enemics o contrincants, sinó com a germans als quals cal acollir i estimar. Sense veure l'altre com a germà, és impossible que tinguem una societat justa, i una pau estable i duradora.

Tots els ciutadans d'Andorra estem cridats a construir una comunitat formada per germans que s'acullen recíprocament i es preocupen els uns dels altres.

Missa del Gall i Cant de la Sibil·la a la Catedral de Santa Maria

La Missa del Gall de la Catedral de Santa Maria d'Urgell va tornar a acollir el Cant de la Sibil·la, un drama litúrgic, en cant gregorià, que parla de la fi del món, i ens enfronta a l'esdeveniment final, al qual cal arribar nets de cor, despulats de tota la faramalla del consum, curull del poder de l'amor. La Missa va ser presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada per Canonges i el Rector de la Parròquia de Sant Ot, Mn. Xavier Parés. Enguany, la celebració eucarística i el Cant de la Sibil·la, van ser retransmesos en directe pel Canal 33 de la Televisió Autònoma de Catalunya, TV3, per a tota Catalunya.

Fa cinc-cents anys que es va deixar d'escoltar a Santa Maria d'Urgell aquest Cant de la Sibil·la, tot coincidint amb la prohibició del Concili de Trento. La darrera notícia que es té de la seva execució a la Seu és de 1536. Es va recuperar ara fa tres anys, i es fa una interpretació del Cant a càrrec de la soprano Laura de Castellet, també historiadora i gran coneixedora del document d'aquest cant a la Seu d'Urgell. Inicialment es cantava en llatí, però des del segle XIII es troben documentades versions en català, —com la que es cantava a Santa Maria d'Urgell— per la qual cosa es tracta d'una de les primeres expressions poètiques en aquesta llengua.

Les famílies reflexionen sobre la Pastoral de la Família amb l'Arquebisbe Joan-Enric

Els desafiaments que afronten les famílies actualment van ser analitzats i comentats en una nova trobada del grup diocesà de famílies «Evangeli.com», celebrada dissabte 14 de desembre a la residència Sagrada Família de La Seu d'Urgell, amb la presència de l'Arquebisbe Joan-Enric Vives. El debat va sorgir a partir del qüestionari que la Santa Seu ha fet públic per a preparar el proper Sínode extraordinari de bisbes sobre la Pastoral de la Família.

Els assistents van coincidir a destacar la importància de la família per a l'Església i per a la societat, la transcendència de la paternitat/maternitat, i la necessitat del testimoni de famílies cristianes que mostrin la bellesa de l'amor fecund entre un home i una dona per a tota la vida. També van reflexionar sobre la dificultat per a afrontar alguns grans canvis socials esdevinguts al llarg dels darrers anys i sobre la plenitud que sempre comporta la fidelitat a la veritat de l'ésser humà i l'amor veritable.

L'Arquebisbe d'Urgell va destacar la transcendent missió que duen endavant les famílies cristianes a les seves llars, va convidar a reflexionar sobre el futur de la societat i va adreçar al grup paraules d'alè i esperança. Mentre els matrimonis conversaven, els nens van rebre una catequesi sobre el temps de l'Advent i van gaudir d'una estona d'esbarjo.

Concert de Nadal i solidaritat a Ponts

La parròquia de Santa Maria de Ponts va acollir el 15 de desembre el concert de Nadal de l'Escola Municipal de Música. Des del cor dels més petits «Cor brins d'espígol», i dels més grans «Cor Verdguer», amb el grup de cambra i també l'orquestrina, interpretant peces musicals tradicionals i modernes. En acabar, i com marca la tradició, per poder felicitar el Nadal es van compartir uns torrons i unes neules, acompanyades per un bon moscatell de la terra.

Els assistents al concert nadalenc van portar aliments per a la campanya de recollida d'aliments organitzada per Càritas Parroquial en col·laboració amb els serveis socials de l'Ajuntament. Es va superar amb escreix el que es va recollir l'any passat; a més del que van aportar en el concert s'hi ha de sumar el de diferents misses del cap de setmana i de la celebració de l'Advent dels nens de catequesi.

Reconeixement d'imatges

Si trobeu aquesta icona podeu fer parlar les imatges. Per veure-ho seguiu aquestes instruccions:

- 1 Descarregueu-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android
- 2 Apunteu amb el vostre dispositiu a la imatge que contingui la icona

Per assegurar un bon funcionament, cal que quan enfogueu la imatge no es projectin ombres. També cal que mantingueu el paper pla. Finalment, cal que visualitzeu la imatge sencera a la pantalla del vostre dispositiu.

Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

ADVENT-NADAL 2013

«Passà pertot arreu fent el bé» (Ac 10,38)

«Sóc catòlic, però no practicant...». Quantes vegades hem sentit frases d'aquesta mena, com si «practicar» com a cristià consistís només en assistir regularment a missa els diumenges! Un cristianisme entès així, com a simple participació en unes cerimònies establertes, sens dubte té poc a veure amb l'experiència religiosa que Jesús de Natzaret ens proposa, tot seguint el seu exemple i acollint en nosaltres el seu Esperit.

Viure coherentment com a batejats significa, com Jesús i amb Jesús, immersir-se en aquella situació existencial concreta on els camins de la Providència ens han portat, per ésser expressió encarnada de l'amor del Pare del Cel envers els germans.

És en aquest moviment generós cap als nostres semblants, que l'Esperit omple més i més el nostre cor i el Pare es complau en cadascun de nosaltres, reconeixent-nos com a fills estimats.

Ser cristià no consisteix tan sols en ésser «bona persona»; per ser-ho, certament no calen necessàriament els sagraments ni la participació

activa en la vida de l'Església. Viure com a cristià explícitament comporta ser introduït personalment en la dinàmica trinitària de la vida de Déu mateix, i com a conseqüència d'aquest do constantment renovat, esdevenir persones que, arreu on passem, difonem bondat i positivitat, perquè Déu és amb nosaltres.

I quan hem fet experiència personal de Déu, gràcies a l'encontre amb Jesús viu i actiu en la seva Església, el Baptisme i l'Eucaristia, i tots els altres sagraments, se'ns presenten com a mitjans preciosos i imprescindibles per créixer i madurar en la via de l'amor, plenament humà i diví, que Jesús ha obert per a nosaltres.

Mn. Cinto Busquet